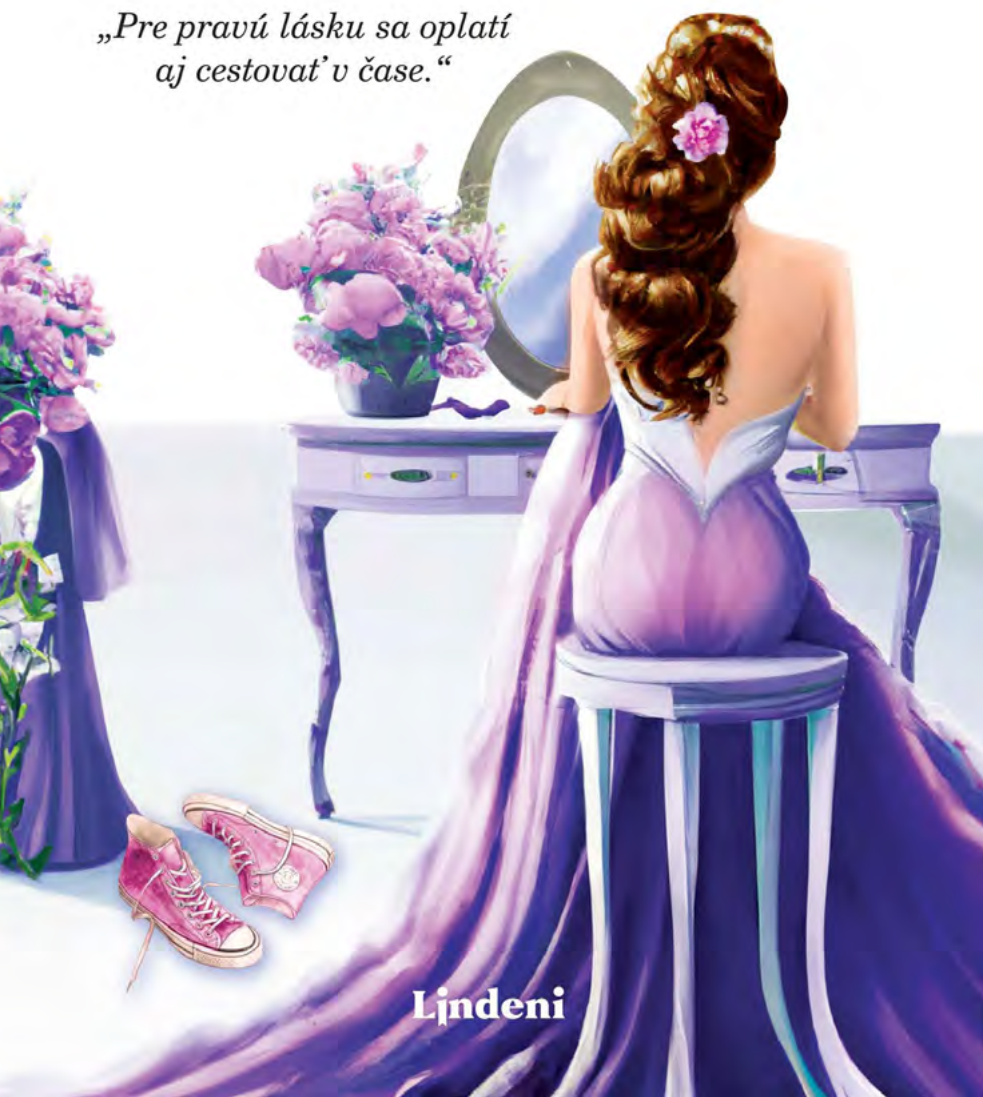

Felicia Kingsley

DIEVČA Z INEJ DOBY

*„Pre pravú lásku sa oplati
aj cestovať v čase.“*

Ljndeni

Dievča z inej doby

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Felicia Kingsley

Dievča z inej doby – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DIEVČA Z INEJ DOBY

Felicia Kingsley

DIEVČA Z INEJ DOBY

Preložila Mária Štefánková

Ljndeni

Felicia Kingsley: Una ragazza d'altri tempi
Copyright © 2023 Newton Compton editori s. r. l., Roma
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025
Translation © Mária Štefánková, 2025
This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4928-2
ISBN e-knihy 978-80-566-4945-9 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4946-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4944-2 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

„Na rozbehnutie obchodov neexistuje nič lepšie ako výhodný sobáš.“

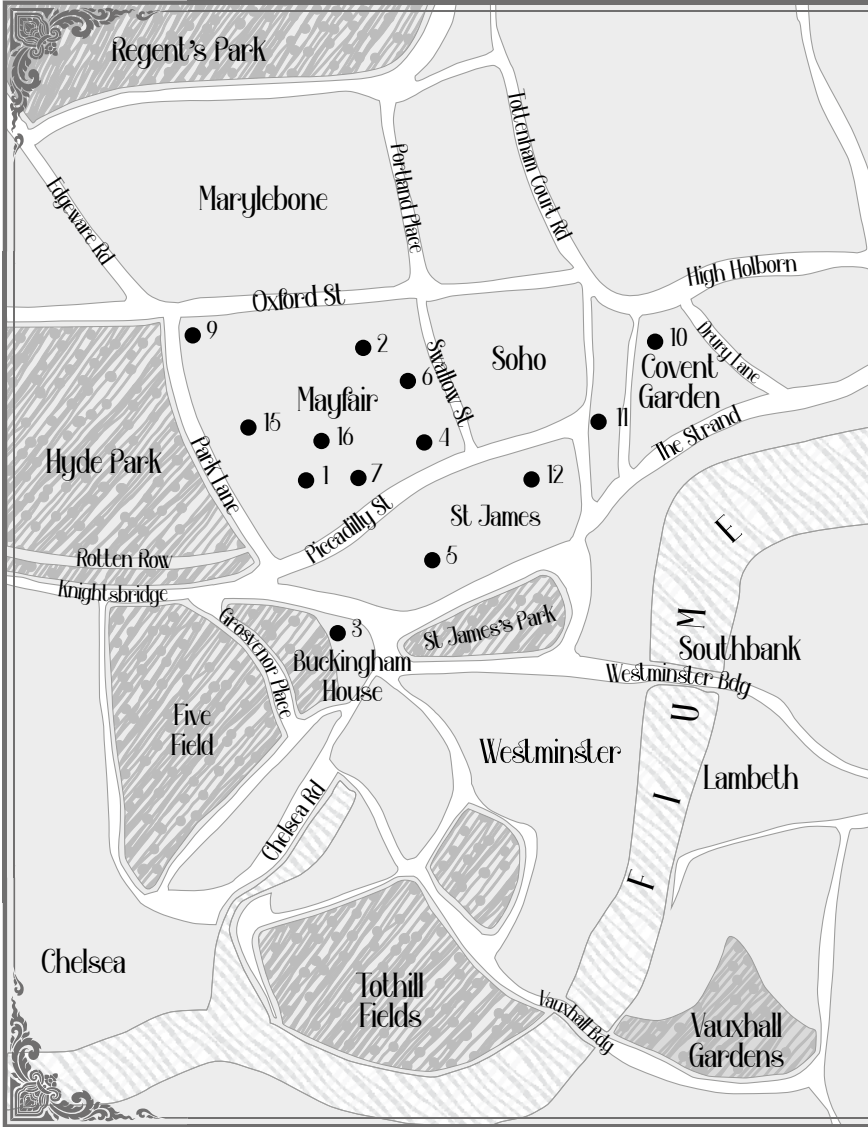
Jej kráľovská výsosť
Kráľovná matka Elizabeth Bowes-Lyon

„Tomu, čo mladí ľudia hovoria o manželstve, ja veľkú váhu neprikladám,“ odvetila pani Grantová. „Ak tvrdia, že sa im sobášiť nechce, pripisujem to len faktu, že doteraz nenašli toho pravého.“

Doktor Grant so smiechom zablahoželal slečne Crawfordovej, že nemá proti manželstvu výhrady.

„Ach, áno, vôbec ma to nezahanbuje. Nech sa všetci poberú, ak sa im podarí nájsť vhodnú partiu. Nepáči sa mi, ak sa ľudia od toho odťahujú, ale každý sa predsa len musí oženiť vtedy, keď mu to niečo prinesie.“

Jane Austen: *Sídlo Mansfield*,
Vydavateľstvo SLOVART, 2010,
preklad Beáta Mihalkovičová

Regent's Park

Marylebone

Hyde Park

Mayfair

Soho

Covent Garden

St. James

Buckingham House

St. James's Park

Westminster

Southbank

Lambeth

Chelsea

Tothill Fields

Vauxhall Gardens

Edgware Rd

Oxford St

Portland Place

Tottenham Court Rd

High Holborn

Park Lane

Stratton St

Drury Lane

The Strand

Piccadilly St

Rotten Row
Knightbridge

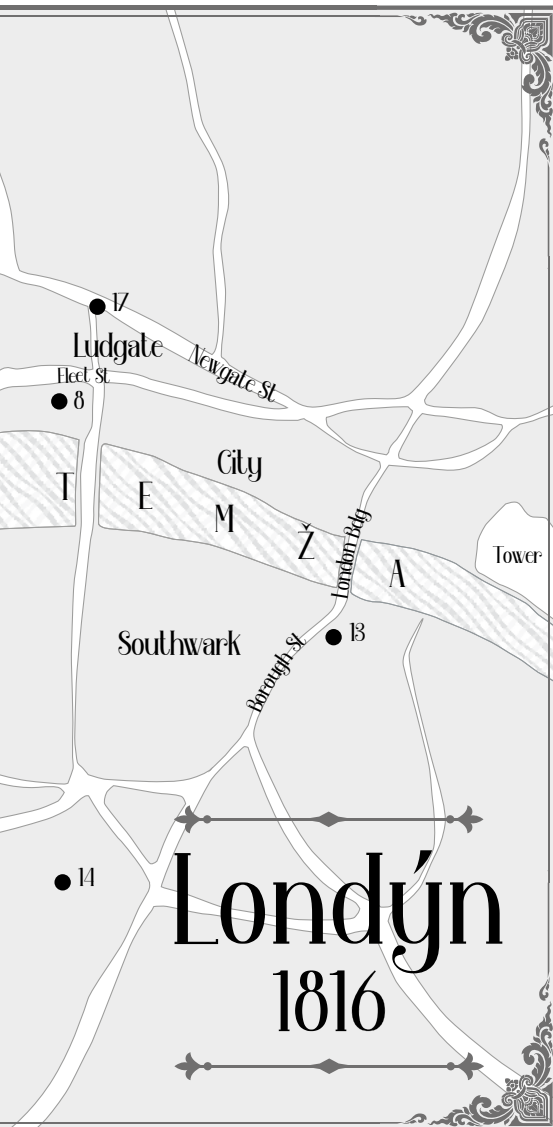
Grosvenor Place

Chelsea Rd

Westminster Bdg

F
I
U

Vauxhall Bdg

Legenda

- 1 Domy Rebecy a Reeda na Charles Street
- 2 Dom Duvillovcov a dom Fraserovcov na Hanover Square
- 3 Královský palác Buckingham House
- 4 Hatchards
- 5 Almack's Assembly Rooms na King Street
- 6 Argyll Rooms
- 7 Salón pani Triaudovej na Bolton Street
- 8 Sídllo Chronicle
- 9 Dom Latimorovcov
- 10 Royal Theatre
- 11 The Green Canister
- 12 King's Theatre
- 13 Sídllo Borough Gangu
- 14 Nemocnica Bedlam
- 15 Dom Osbournovcov na Mount Street
- 16 Dom Manderleyovcov na Berkeley Sqare
- 17 Vážnica Newgate

Tebe,
ak si aspoň raz v živote
cítil potrebu schovať sa.
Nasleduj svoje svetlo.

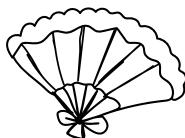
Tvoj život je kniha,
snaž sa, aby sa oplátilo čítať ju.

*I said, „No one has to know what we do“
His hands are in my hair, his clothes are in my room
And his voice is a familiar sound
Nothing lasts forever.*

*You'll see me in hindsight
Tangled up with you all night
Burning it down
Someday when you leave me
I bet these memories
Follow you around.*

Wildest Dreams, Taylor Swift

I

Streda 8. mája

Keby som tak mala libru zakaždým, keď mi niekto povie: „Ty si stará duša.“

Nie som stará duša. Som vintage, a to je rozdiel. Maličký, ale je.

Vždy som mala pocit, že som sa narodila do nesprávnej epochy, a potvrdzuje mi to každý jeden deň, čo som prežila doteraz, do svojich dvadsaťjeden rokov.

V živote som vintage, neznášam zhon a nevychované spôsoby. Najmä zbytočné nadávky. Ak mi nejaká ujde, to už musím byť riadne vytočená.

Som vintage v práci; chcela by som učiť dejepis alebo pracovať v múzeu.

Som vintage v láske, lebo sa mi páči pomalé dvorenie.

A toto posledné je hlavný problém, čo leží na srdci May, mojej kolegyni z Univerzitnej knižnice, ktorá sa postupne stala mojou dôverníčkou.

Dokonca ma presvedčila, aby som sa prihlásila na zoznamku, nech si niekoho nájdem.

Ja, a na zoznamke! Presný opak pomalého dvorenia.

Jediné, o čom ma apka MatchMe zatiaľ presvedčila, je, že mám superschopnosť jediným bozkom premeniť princov na bielom koni na obyčajných chlapov.

Po tom, ako mi jeden vybielil účet na Amazone, ďalší sa prebral z amnézie a vrátil sa k svojej ex, pri nasledujúcom mi hrozila basa, lebo po mňa prišiel ukradnutým autom, včera sa vyfarbil posledný z celého vzorkovníka: prišiel aj s manželkou a ponúkol mi trojku.

„Vzdávam sa,“ hovorím May a odinštalujem si apku.

„Ale no tak, daj si ešte šancu! Piatu,“ nalieha. „Piaty bude ten pravý.“ Rozdiel medzi mnou a May je ten, že ona nevie byť sama, zatiaľ čo mne to takto úplne vyhovuje, a to sa jej vidí nemysliteľné.

„Štyria pakovia stačia. Ja študujem egyptológiu, a nie sociálnu prácu.“

„S tebou je ťažko, veď si ich nemusíš hneď brať,“ povie May podráždene.

„Nie je so mnou ťažko, len si vyberám,“ namietam.

„Ak trochu nezredukuješ kritériá, zomrieš ako panna. Už si prešvihla najvyšší čas.“

„Prešvihla som najvyšší čas? A čo som jogurt s dátumom po záruke, napísaným na čele?“

„Ty nie, ale tie prezervatívy, čo som ti dala, tie áno,“ vyhlási. „Pre partnerskú zhodu je základom sexuálne porozumenie, a kľúčom k nemu je skúmanie! Študuješ egyptológiu, tak by sa ti *skúmanie* malo páčiť!“

Tvárim sa, že som ju nepočula, a sústredím sa na preberanie vrátených kníh na vozíku, aby som ich mohla poukladať na miesto. „Čo tu u nás robí kniha z farmaceutického oddelenia?“

May vezme z kopy príručku anorganickej chémie. „Odnesiem to, kam patrí, a ty si znova stiahni MatchMe.“

S May obe študujeme na London College University a tri roky sme kolegyne pri pulte knižnice Main Library, odkedy som

prišla do hlavného mesta z Mardenu, dediny s tritisíc sedemsto obyvateľmi v Kente, a zdá sa, že je to najlepšia kamoška, ktorú tu mám.

Ona študuje psychológiu a chce sa stať párovou terapeutkou (najradšej nejakých známych ľudí), a žije spájaním ľudí. Za tieto tri roky som zažila, ako dala dokopy jednu dvojicu z kaviarne, nespresnené množstvo spolužiakov z krúžku a dokonca aj dvoch profesorov. Je ako Emma Woodhouse Jane Austenovej, akurát má modré vlasy.

Keď som sa jej zdôverila, že som ešte panna, hneď vo mne nadšene zavetrila svoju novú misiu.

Alebo študijný prípad. Obávam sa, že ma chce dostať do svojej diplomovky.

„Ozaj, Rebecca,“ znova sa mi prihovorí, „v nedeľu mám nejaké povinnosti, mohla by si ma popoludní zaskočiť?“

„Už som slúžila tri nedele za sebou,“ protestujem. „A mám službu aj v sobotu,“ dodám.

Veľmi by som jej chcela odmietnuť, ale život v Londýne je nákladný a – na rozdiel od May – nikto mi s nájomným nepomáha. Našťastie mám štipendium!

„Prosiííím!“ kňučí a víri vzduch mihalnicami. „Mám rande.“

„Už som mala program,“ hundrem.

„Snoriť po starých haraburdách na blších trhoch nie je nijaký extra program.“

„To sú starožitnosti, May,“ opravím ju. „Nie staré haraburdy.“

Som pravidelnou zákazníčkou blších trhov v Portobelle a Camdene, ktoré veľmi pozorne prečesávam a hľadám vejáre, pečatidlá a pamätné šáločky kráľovskej rodiny. A ak mám šťastie, nájdem tam aj stužky, čipky a perličky, z ktorých vyrábam šperky v Regency štýle a potom ich predávam na internete.

Mám rada minulosť. Minulosť je bezpečné, predvídateľné miesto, pre mňa dokonalé, lebo ja nenávidím prekvapenia a nečakané udalosti.

„Vymeňme si služby: prídem namiesto teba v sobotu,“ navrhuje May. „Tak môžeš ísť aj na tú akciu v maskách.“

„Na Regency Revival!“ zvolám. Túto akciu organizuje Regency Society. Prívrženci sa tu stretnú a trávajú popoludnie v znamení kráľovstva z obdobia začiatku 19. storočia. A to v dobových kostýmoch, pochopiteľne. Tento rok to bude v najstaršom londýnskom kníhkupectve Hatchards, založenom v roku 1797. Bude sa tam uvádzať aj nový román Patricie O’Nealovej, kráľovnej žánru *regency*. „Je to spomienková slávnosť.“

„Takže áno?“

Pre službu v práci som sa už musela s ťažkým srdcom vzdať myšlienky, že pôjdem na *Regency Revival*. Romány v tomto žánre sa stali mojím útočiskom po smrti mojich rodičov a ten svet so svojimi presnými pravidlami a etiketou, ktorá sa musela dodržiavať do posledného písmenka, bol mojou záchrannou sieťou vo chvíľach, keď sa mi všetky ostatné istoty rúcali.

Do tohto žánru ma zasvätila moja suseda Gwenda Fanningová, výstredná profesorka teoretickej fyziky na dôchodku. Žije sama a zvykla si pozývať ma k sebe po večeri a neskôr mi aj požičiavať romány Georgette Heyerovej, Mary Baloghovej, Julie Quinnovej a, pochopiteľne, Patricie O’Nealovej.

Neviem sa dočkať, keď jej poviem, že aj ja budem môcť prísť na slávnosť.

Gwenda mi pomáha aj s diplomovou prácou: *Egyptománia v období Regency: ako napoleonské výpravy vzbudili záujem o staroveký Egypt*.

„Áno, *obrovské* áno!“ prijímam Mayin návrh.

„Možno tam stretneš aj nejakého pána Darcyho, ktorému venuješ kvet svojej nevinnosti,“ chichotá sa May, celá rada, že má pred sebou voľnú nedeľu.

Rekordným tempom si skončím povinnosti, neviem sa dočkať, keď prídem domov a vyhrabem si nejaký kostým na slávnosť. „Tak ahoj zajtra,“ pozdravím ju a vybehnem z knižnice.

Bežne rada zostávam v knižnici aj dlhšie večer, zmeny do polnoci mám najradšej: je to čarovný čas, keď sa všetko kryštalizuje v čase a v tichu, bez náhlivosti popoludňajších konzultácií a ruchu medzi prednáškami.

Starodávne budovy a knihy majú rady pokoj. Aj ja.

„Hej, Rebecca,“ volá za mnou May a prenasleduje ma po chodníku. „Zabudla si si denník,“ volá a kýva mi ním.

„Ďakujem!“ vzdychnem a pritisnem si ho na srdce. „Keby som ho stratila, je po mne!“

„Nezveličuj, kúpiš si iný. Možno aj trochu krajší.“ Potom sa obráti a vráti sa do hlavnej budovy knižnice.

O tom, že je môj denník nepekčný, sa nehádam: naschvál som si vybrala ten najnenápadnejší, aby nikomu ani na um nezišlo začať v ňom listovať.

Zošiť si môžem kúpiť nový, ale to, čo je dnu, nie: na jeho stránkach som opísala svoj život; nie naozajstný, ale taký, aký by som chcela žiť.

Som to ja, Rebecca Sheridanová, mám dvadsaťjeden rokov a žijem v Londýne, ale s tým rozdielom, že je rok 1816 a ja som lady.

Dovolila som si aj nejaké vylepšenia a dožičila som si trochu viac šťastia, než mám v skutočnosti.

Aj ako postava lady Rebecca som sirota, ale aspoň nie sama na svete: stará sa o mňa môj bratranec Archie, ktorý zdedil titul markíza po mojom zosnulom otcovi, moja obľúbená teta Calpurnia a jej druhý manžel – ufrflaný strýko Algernon, moja verná osobná komorná Lucy a moja susedka a najlepšia priateľka Emily.

Nemám jedínú kamarátku, ktorá by chápala moje bizarné koničky, preto som sa rozhodla nejakú si vymyslieť. Emily ma má rada, Emily mi rozumie.

Môj denník sa skladá z listov, ktoré píšem ja jej a ona zasa mne, máme rovnakú vášeň pre egyptológiu, pre knihy a písanie.

Vymenili sme si aj náramky priateľstva, také, čo som vyrobila z hodvábanej tyrkysovej stužky a z perličky v tvare kvapky, a používam ich aj ako záložky do knihy.

Emily už debutovala a vydala sa za skvelú partiu. V listoch mi píše o spoločenskom živote vyššej spoločnosti.

Máme dokonca aj neznesiteľnú „nepriateľku“, klebetnú lady Ausoniu Osbournovú.

Lady Rebecca býva na Charles Street, v elegantnej štvrti Mayfair, v jednom z tých veľkých bielych domov so stĺpmi na priechodoch, kde sú dnes tucty luxusných apartmánov, ktoré sa predávajú po pätnásť miliónov libier.

Nedá sa to porovnať s kutičkou na Benthall Green, ktorú inzerát v Gumtree núkal ako jednoizbák, ale napokon, dnešná ja toho veľa nepotrebuje. Nijaké návštevy ani popoludňajšie čaje.

Do denníka som si aj nakreslila portréty všetkých svojich priateľov a rodinných príslušníkov, akoby to bol rodinný album, a vymyslela som si aj záhadné príbehy, ktoré lady Rebecca tajne publikuje v *London Chronicle*, aby si zabezpečila ekonomickú slobodu.

Nemám spisovateľské ambície, v živote lady Rebeccky nie je nijaká trauma, len drobné epizódky života, ktorý si vymýšľam a ktorý sa mi páči viac než skutočnosť.

Niekomu to možno príde čudné, ale je to moja *guilty pleasure*, tajná nereseň, ktorou nikomu neublížujem.

Denník je môj súkromný svet, nepripadá do úvahy, aby som ho stratila.

Keď prídem domov, hneď zaklopem u Gwendy, aby som jej oznámila radostnú správu.

Ohrieva polievku pre nás obe a moja účasť na *Regency Revival* ju veľmi poteší.

Už dlhé roky je vdova, nemá deti ani iné príbuzenstvo. Naše samoty si navzájom robia spoločnosť.

Na mobile mi zasvieti spáva o novom e-maile, hneď si ju otvorím.

„Och, Anubis, pomáhaj!“ vyfúknem.

„Čo ťa trápi, zlatko?“ spýta sa Gwenda, prestierajúc úžasný servis s podobizňou kráľovnej Charlotty na tanierikoch.

„Posudok profesora Sullyho na moju dipolomovku. Poslala som mu prvé kapitoly a teraz budem citovať: Vaša práca je v poriadku, ale chýba jej originalita a odvaha,“ vybuchnem.

„Neprekvapuje ma to,“ prekvapivo podotkne Gwenda.

„Čože? Čo tým myslíš?“

„Nuž, mala by si kopu zaujímavých nápadov, len keby sa ti chcelo ísť hlbšie do niektorých tém.“

„Ísť hlbšie,“ zopakujem naštvane.

„Myslím tým cestovať,“ spresní Gwenda. „Mohla si ísť na tú konferenciu do Berlína alebo do Turína...“

Otvorím ústa, že budem namietat', no predbehne ma. „Ak chceš povedať, že cestovanie je drahé, ani to neskušaj! Našla som ti zlacnený spiatočný let do Káhiry za štyridsaťdeväť deväťdesiat.“

„Nelietať,“ vyhlásim. „Nemám rada lietadlá.“

„Budeš egyptologička, Rebecca. Ako to chceš dosiahnuť, keď nikdy ani nenakukneš do Egypta?“

„Pôjdem tam... raz.“

„Ako? Chceš sa teleportovať?“

„Mohla by som ísť vlakom,“ hypotetizujem. „Pôjdem do Doveru, potom cez Lamanšský prieliv podmorským tunelom, v Calais prestúpim a pocesťujem krížom cez Európu do Istanbulu, a odtiaľ je to kúsok: Sýria, Libanon, Jordánsko...“

„Aha, aký Jules Verne! Cesta okolo sveta za osemdesiat dní!“ zvolá Gwenda.

„Robila som si itinerár v Google Maps. Podľa neho na to treba šesťdesiatdva hodín.“

„Tvoji kolegovia boli na praxi v Grécku, v Taliansku, v Sudáne... a ty? Kde si bola? Vo Walese.“

„Náhodou to vo Walese bolo nesmierne zaujímavé,“ bránim sa.

„Najmä kopa starých Egypťanov. Tvoj otec bol archeológ, tvoja mama reštaurovala obrazy. Tvoji rodičia cestovali, prečo ty nechceš?“

Možno keby tak nemilovali cestovanie, dnes by tu ešte boli. „Je to nebezpečné,“ odsekнем.

„Nešoféruješ.“

„To nie je pravda,“ bránim sa. „Už som raz šoférovala.“

„Ale nie na diaľnici,“ spresňuje a naberá polievku do tanierov.

„Kam smeruješ, Gwenda? Máš dvadsaťjeden rokov a dovoľíš svojim obavám, aby držali tvoj život za dverami: všade so sebou nosíš plný ruksak liekov, ktoré nikdy nepoužiješ... Máš ešte ten sprej na astmu? Ako dávno si nemala záchvat astmy?“

Aspoň rok. „Človek nikdy nevie.“

„Necestuješ, nemáš chlapca... Dokonca aj v denníku si len pozorovateľka, ktorá rozpráva o živote iných.“

Také tvrdé slová som od nej doteraz nepočula.

„Nemáš priateľov.“

„Ty si moja priateľka.“

„Myslím niekoho v tvojom veku, s kým sa môžeš deliť o skúsenosti. S kým sa budete spolu myliť a spolu rásť.“

„Mám May.“

„May je kolegyňa. Síce blízka, ale stále iba kolegyňa. Mimo knižnice sa nikdy nevidate.“

„Máme rozdielny spoločenský život.“

„Áno, ona má aspoň nejaký,“ Gwenda vzdychne a odloží sarkazmus bokom. „Odkedy ťa poznám, ani si si nedala ostrihať vlasy,“ okomentuje a žartovne ma potiahne za jeden dlhý prameň.

S Gwendou sme sa stretli, keď som prišla do Londýna, štyri mesiace po smrti našich. „Mne sa páčia dlhé.“

„Pristali by ti krátke, vieš?“

Už som vytušila, kam mieri, tak ju predbehnem. „Čo by som mala urobiť s tou diplomkou?“

„Je to jednoduché: odhod' ju, vyber si zaujímavejšiu tému a spracuj ju.“

„Úžasné! Pán profesor, a teraz fanfára, mohli by ste si prečítať prvé kapitoly budúci štvrtok? Ak si ma teda pamätáte.“

„O tomto nebudeme diskutovať!“ povie a vezme mi telefón z ruky. „A teraz ti vyberieme nejaký pekný kostým. A tú diplomku prerobíš, na to dozriem osobne,“ rezolútne vyhlási Gwenda.

Sobota 11. mája

Stretnutie v Hatchards je o štvrtej, Gwenda je tam už od rána spolu s organizátormi z Regency Society.

Na akciu je rezervovaný celý obchodný dom – všetkých päť poschodí – a teraz je plný slečien v pastelových šatách a čipkových klobúčikoch s vejármi.

Kým hľadám Gwendu medzi prítomnými, kúpim si výtlačok *Tajného denníka sestier Berringtonových*, ktorý si chcem dať podpísať, a namierim si to k bufetu.

Kochám sa pohľadom na hromady zákuskov, tácky plné makrónok, na pyramídy veterníkov a naberiem si na dva tanieriky.

V poriadku, nie je to veľmi slušné, ale tieto tanieriky sú *fakt* maličké. A ja som *veľmi* hladná.

„Ten druhý je pre priateľku,“ ospravedlním sa, keď dievča z cateringu na mňa škaredo zazrie. Nuž, mohla by to byť pravda. Len musím nájsť Gwendu.

Zdá sa, že členovia Regency Society sa všetci navzájom poznajú, ale ja som ešte nová, lebo ma sem prijali len vo februári. Spoločnosť prijme sto prihlásených ročne z celého Anglicka,

a to až po prísnom teste zo znalosti epochy. Ja som sa dokonca naučila tancovať štvorylku podľa návodu na YouTube.

„Och, tu si!“ zvolá Gwenda za mojím chrbtom.

Zľaknem sa a z tanierika mi vyskočia makrónky, ktoré sa veselo rozkotúľajú po dlážke. „Dofrasa! Skoro ma porazilo! Ty máš ale krásne šaty!“ Na prvý pohľad vidieť, že sú šité na mieru, možno v krajčírskom salóne, a sú z pravého hodvábu.

Nie ako moje, vypožičané za dvadsaťdeväť deväťdesiat, z polyesteru, so znepokojujúcou etiketou „Horľavé – Pozor na zdroje tepla!“ a posťahované zatváracími špendlíkmi, ktoré keby sa otvorili, prepichli by ma ako ražne.

„Pod' so mnou, už meškáme,“ súri ma.

„Meškáme? Veď Patricia O'Nealová ešte neprišla,“ namietam.

Nič. Chytí ma za lakeť a tlačí pred sebou medzi dámy a galvalierov.

„Kam ideme?“ pýtam sa, kým ona otvára dvere do obchodu. Bože, na to, aká je kostnatá, má silu!

„Nemôžeme strácať čas,“ povie, nevšímajúc si moju otázku.

„Táto časť asi nie je prístupná verejnosti,“ vyhovárom sa, zatiaľ čo ona ma ťahá do miestnosti preplnenej škatuľami s knihami.

Konečne ma pustí, obráti sa a pozrie sa na mňa. „Pohni sa a nešpekuluj.“ A potom ma posotí do ďalších dverí s nápisom VSTUP ZAKÁZANÝ a vojde za mnou.

„Tak táto miestnosť celkom iste nie je verejne prístupná,“ poviem znova. „Ak nás tu nájdú, bude zle,“ upozorním ju. Som zákazníčkou v Hatchards, a naozaj nepotrebujem, aby ma odtiaľto vykázali.

Nič.

Naozaj si vybrala ten správny deň na hádanky. „Tak dobre,“ poddám sa.

Opatrne sa poobzerám, otvorím dvere a vojdem do akejsi technickej miestnosti.

Ďalšie dvere sú pootvorené. „Kam zmizla?“ hundrem a opatrne vojdem do druhej miestnosti, oveľa tmavšej a stiesnenejšej. „Gwenda, prosím ťa, nechcem sa dať vyhodiť z Regency Society, veď ma sotva prijali,“ prosím potichu. Kráčam takmer naslepo, sledujúc zvuk jej krokov, s knihou Patricie O’Nealovej pritisnutou na hrud’, s kabelkou v štýle Mary Poppins na zápästí a s tanierikom zákuskov v ruke.

Tvár mi poštekľí jemný závoj: pavučina.

„Čím ďalej, tým lepšie,“ mrmlem. Steny sa čoraz viac zužujú až ku dverám, ktoré sú menšie než ja aspoň o dve piade a spoza nich presvitá svetlo.

Hneď ako ich otvorím, stane sa čosi čudné: pocítim, ako ma vŕahuje nejaký silný vír a prudký záblesk svetla rovno do tváre mi zabráni vidieť, kam idem, a...

Ocitnem sa v tesnom objatí dvoch mocných ramien, s tvárou pritlačenou na širokú hrud’, a všetko, čo vnímajú moje zmysly, je akoby v hmle, vnímam len opojnú vôňu mäty a sladkého drierka.

„Ja...“ odstrčím sa od osoby, na ktorú som spadla, ale zakrúti sa mi hlava, stratím rovnováhu a podlomia sa mi nohy.

Vôbec mi nie je dobre.

Zvalím sa na zem, na chrbát.

„Čo to tu...?“ V okamihu ma obkolesí celá plejáda tváří.

„Slečna, je vám dobre?“ spýta sa ma nejaká žena, ktorú nepoznám, ale jedno je isté: aj ona musí byť z Regency Society, súdiac podľa jej oblečenia.

Znova som v knižnici, obkolesená všetkými účastníkmi spomienkového zhromaždenia, ktorí sa na mňa ohromene dívajú. Neviem, kade ma Gwenda vodila, ani prečo, ale znova som v jednej z miestností Hatchards, len mám zaprášené šaty a účes – ktorý ma stál dve hodiny práce a krčce v rukách – rozstrapatený. Ako

som padala na toho neznámeho, pritisla som si tanierik so šľahačkovým zákuskom rovno do výstrihu. No super, bude ma to stáť extra čistiareň, a dúfam, že to vyčistia, lebo prídem aj o zálohu.

Ani neviem, či mi takejto doriadenej dovoľia zostať. Prstami odstránim chumáčik šľahačky a obliznem ju... Škoda, bola výborná.

„Omdleli ste?“ spýta sa ma neznámy hlas.

„Zakrútila sa vám hlava?“ spýta sa ďalší.

„Možno vám komorná príliš pritiahla šnurovačku.“

„Akú šnurovačku? Horko-ťažko som si požičala šaty... Joj!“ zvolám, lebo ma niečo pichne do boka. „Vedela som, že sa niektorý zatvárací špendlík uvoľní.“

Hlasy okolo mňa sa spoja do zhrozeného šepotu. „Ona nenosí šnurovačku?!“

„No škandál!“

„Tieto dnešné debutantky nie sú to, čo bývali.“

Samozrejme, že títo z Regency Society sú radikáli! Ale kto sa už bude dívať pod šaty!

„Aké čudné topánky to máte obuté? Toto nie sú popoludňajšie črievičky,“ všimne si ďalšia žena, asi päťdesiatnička, a priblíži si k očiam lorňon v zlatom ráme.

Obuté mám ružové conversy: vzhľadom na dĺžku šiat som nepredpokladala, že si ich niekto všimne.

Nejaký muž sa nado mňa nahne a podá mi ruku v rukavici, ale do tváre mu nevidím, lebo v izbe je šero, on stojí v protisvetle a ešte sa mi ťažko zaostčuje. Môžem si len domýšľať, že je veľmi vysoký, lebo prevyšuje všetkých prítomných. „Dovoľte mi pomôcť vám.“

Dezorientovaná sa posadím a potom sa aj zdvihnem, možno príliš rýchlo, lebo miestnosť okolo mňa sa kolíše a ja sa musím chytiť poličky s knihami.

Teraz už viem, ako sa cíti vyžmýkaná bielizeň. A rozumiem, prečo sa ponožky strácajú.

„Vau, to bola šupa!“ vzdychnem a postavím sa. Neviem, v ktorej časti knižnice sa nachádzame, ale túto miestnosť v Hatchards

som nikdy nevidela. Celé zariadenie vyzerá ako spred dvesto rokov... Dokonca aj knihy viazané v koži na poličkách vyzerajú ako staré. „Ale teda, klobúk dolu pred vernou rekonštrukciou: vyzerá to tu celkom ako v knižnici zo začiatku devätnásteho storočia. Kto to mal na starosti?“

Zo všeobecného mumraja sa vynárajú vety ako: „Čo to hovorí? Tuším blúzni.“

No dobre, rozumiem, musíme sa tváriť, že sme naozaj a vo všetkom v epoche Regency, akoby sme si neuvedomovali, že to všetko len hráme.

„Lady Rebecca, to sú knihy, ktoré ste si objednali minulý mesiac,“ ozve sa známy hlas.

Obrátim sa k pultu a tam ju zbadám. „Gwenda!“ zvolám. „Prečo si nezastala, keď som ťa predtým volala?“

„Predtým?“ pozerá sa na mňa so zmäteným výrazom. „Kedy?“

„Predtým! Keď som za tebou utekala cez celý obchod a vošli sme do tých... dverí.“ Ukážem na stenu, kde by mali byť dvierka, ktorými sme vošli, ale moja ruka ukazuje len na policu.

„Aké dvere, lady Rebecca?“ pýta sa ma Gwenda.

Neviem, či sa zbláznila ona, alebo ja. „Bolo to tu!“ opakujem a zastanem pod policami. „Rovno oproti mne.“

„Lady Rebecca, tu vždy bola polica s knihami,“ pokračuje s pokojným úsmevom. „Stáli ste na schodíkoch a prezerali ste si knihy v najvyššom regáli, keď som šla dozadu po vašu objednávku. Nech sa páči, skontrolujte, či sú to tie, čo ste si objednali.“

Ohromene urobím, ako mi povedala. *Korzár, Záhady Udolphu* a *Zámok Otranto*. Všetko obľúbené gotické romány lady Rebeccy.

Akási žena zodvihne z dlážky zamastený výtlačok knihy *Tajné denníky sestier Berringtonových* a začudovane si ho prezerá. „Toto je čo?“

Ja sa na ňu pozerám ešte začudovanejšie. „Veď preto sme tu. Autorka príde čochvíľa.“

„Táto Patricia O’Nealová je slávna?“

„A tu máme *Emmu*, všetky tri diely,“ prenikavým hlasom oznámi Gwenda a položí na pult moje najobľúbenejšie dielo Jane Austenovej.

Na to, že sú to imitácie, vyzerajú dobre: akoby práve vyšli z dvestoročného kníhviazačstva, dokonca aj koža má ešte autentickú vôňu.

Vidím, že členovia Regency Society nehľadia na výdavky!

„Je to v poriadku?“ spýta sa Gwenda a berie mi ich z rúk. „Dúfam, že ste prišli kočom a o toto sa môže postarať váš kočiš.“

Koč? Kočiš? Och, pravdaže! Možno bolo na slávnosti plánované aj nejaké predstavenie. Dobre, beriem, chytím sa.

„Pochopiteľne,“ prikývnm, akoby bolo všetko v najlepšom poriadku. „Príde po ne neskôr.“

„Päť guineí, lady Rebecca,“ oznámi mi pokladník.

„Isteže,“ potvrdím. Päť guineí je len o trochu viac než päť libier, na suveníri mi to príde celkom primeraná suma. „Zaplatím aplikáciou,“ poviem, vyťahnem mobil a otvorím v ňom peňaženku.

Podávam mobil pokladníkovi, no on sa na mňa vydesene díva. „A čo mám robiť s tým zariadením?“

Aha, správne, na slávnosti nie je prípustná nijaká nová technológia. „Mám aj hotovosť.“ Vyberiem bankovku a podám mu ju.

„Neprijímame hotovosť cudzích krajín,“ podáva mi ju späť.

„Vydáva ich Anglická banka. Vidíte podobizeň nášho kráľa?“

„Lenže *toto* nie je náš kráľ,“ namieta pokladník.

Vezmem si nazad peniaze a strčím ich do nylonovej vychádzkovej taštičky zdobenej plastovými perličkami, v ktorej mám svoj pohotovostný balíček. „Dobre, pripíšte mi to na účet.“

„Lady Rebecca! Tu ste! Už som sa bála, že ste sa stratili. Už *zasa*,“ zvolá dievčina približne v mojom veku, v šatách komornej. Nepoznám ju, hoci jej tvár mi je povedomá.

„Prosím?“ spýtam sa prekvapene.

„Vaša teta vás hľadá po celom Fortnum & Mason. Musíme ísť, už je takmer čas na čaj.“

„Ísť kam?“

„Lady Rebecca škaredo spadla zo schodíkov,“ informuje ju Gwenda. „Obávam sa, že je trochu mimo.“

„Och, nebesá, dúfam, že si neublížila, lebo si to odnesiem ja,“ znepokojnene konštatuje dievča. „Vaše šaty sú v hroznom stave, a váš účes... tentoraz mi poriadne vynadajú!“

„Kto ti vynadá? A čo je ťa do mojich šiat?“

„Pani Fanningová, lady Rebecca sa udrela do hlavy? Nespoznáva ma!“ vzdychne. „Ja som Lucy.“

„Lucy,“ zopakujem dezorientovaná. Nepoznám nijakú Lucy, tým som si istá.

„Vaša komorná. S lady Calpurniou sme na nákupoch a teraz pôjdeme domov na čaj spolu s vašim bratrancom Archibaldom a vašim strýkom Algernonom, ak sa už prebudil z popoludňajšieho spánku.“

Komorná Lucy, teta Calpurnia, strýko Algernon a bratranec Archibald, moja „rodina“.

„A kde bývame?“ spýtam sa, aby som si to objasnila.

„Tam, kde vždy,“ znepokojene odpovie. „Na Charles Street.“

„V Mayfair,“ spresním.

„Och, vďaka bohu, niečo si pamätáte!“ ulaví sa Lucy, vezme ma pod pazuchu a ideme ku dverám pod výsmešnými pohľadmi prítomných.

Cestu nespoznávam, jedinou známou indíciou je pre mňa nápis na obchodnom dome Hatchards, odkiaľ sme práve vyšli, a jeho výklady orámované čiernym lesklým drevom.

Hneď vedľa je Fortnum & Mason.

Mali by sme byť na Piccadilly Street, ale toto sa vôbec nepodobá na Piccadilly Street: nijaké červené poschodové autobusy, ani čierne taxíky či akékoľvek vozidlá; len koče s koňmi.

„Sme my vôbec v Londýne?“ spýtam sa Lucy.

„A kde by sme mali byť?“

Pokrútim hlavou a vytiahnem mobil, aby som mohla podľa Google Maps zistiť, kde sa nachádzam.

Nemám signál. Telefón nefunguje a anténa na wi-fi neukazuje nijaké pripojenie v blízkosti.

„Čo je to za zariadenie?“

„Lucy, mohli by sme na chvíľku prestať hrať? Nechápem, čo sa stalo, ani ako som sa sem dostala.“

„Povedala som vám to, lady Rebecca, boli sme vo Fortnume...“

„Neoslovuj ma lady Rebecca. Nie som lady.“

Moja veta ju rozosmeje. „Zakaždým mi hovoríte, aby som vás neoslovovala lady, a ja vám zakaždým poviem, že musím.“

Obzriem sa dookola celá zmätená: všetci majú dokonalé historické kostýmy do najmenších podrobností, a ani kočé nemôžu byť nijaké súčasné napodobeniny.

„Ale pravdaže, nakrúca sa!“ zvolám. Aká som hlúpa, že som na to nepomyslela skôr. V Londýne sa vždy nakrúca čosi historické. „Prepáčte, prosím,“ zastavím okoloidúceho pána. „Aký film to tu nakrúcajú?“

Muž v dandyovskom kostýme si ma premeriava od hlavy po päty. „Film?“

„Alebo televízny seriál?“ dodám. „Netflix? Amazon?“

Muž len pokrúti hlavou a neunúva sa odpovedať mi.

„Odpovedať je slušnosť, vy chrapúň!“ kričím za ním.

„Lady Rebecca, prosím vás, nepatrí sa oslovovať na ulici neznámych mužov. Slušné dámy to nerobia,“ zašepká mi.

„Senzácia!“ vykrikuje asi jedenásťročný chlapec s náručím plným výtlačkov novin. „Ceny znova stúpajú! Štvrtka pšenice stúpa z päťdesiatich dvoch šilingov na sedemdesiat šesť!“

„Lady Rebecca, nerada to opakujem, ale je čas vrátiť sa domov.“

Ja už ničomu nerozumiem. Potrebujem nejaký orientačný bod, niečo, čo nemôže prevrátiť nijaká filmová produkcia. „Rieka,“ poviem. „Poďme k Westminster Bridge.“

„Ale vaša teta...“ protestuje Lucy.
„Westminster Bridge, Lucy. Hneď.“

Odovzdane vzdychne a rýchlym krokom ma ťahá na Haymarket, no tam, kde by mal byť Trafalgar Square s Nelsonovým stĺpom, sú len nejaké budovy. To isté sa deje, keď schádzame ulicou, ktorú Lucy nazýva Parliament Street, ale najväčší šok ma čaká vo chvíli, keď prídeme na most nad Temžou.

„Toto je Westminster Bridge, lady Rebecca,“ ohlási vyčerpane.

„To nemôže byť Westminster Bri...“ hlesnem a očami hľadám všetky známe orientačné body, ale nič tam nie je.

Kde je Londýnske oko?

Ako to, že po rieke plávajú len člny s veslami?

Parlament nie je taký, ako si ho pamätám, nie je tam... „Čo sa stalo s Big Benom?“ spýtam sa a hlas sa mi chveje.

„Kto by to mal byť? Je to ctihodný človek?“

„Nie je to človek. Big Ben sú hodiny,“ odpoviem.

„Hodiny s takým menom? Aká pochabosť.“

„Je to veža s hodinami, najdôležitejšími v Londýne, mala by byť tam,“ prudko ukážem smerom, kde má stáť Big Ben. „Postavili ju v roku 18...“ No zvyšok 1894 mi zamrie v hrdle.

Oči mi padnú na pravé zápästie. Mám tam náramok z pospletaných modrých a zlatých stužiek, ako ten, čo si vymenili moja lady Rebecca so svojou priateľkou Emily. Keď som prišla na *Regency Revival*, nijaký náramok som nemala.

„Pani, prosím vás,“ oslovím ženu v podobných šatách, ako sú moje, ktorá ide oproti mne s dievčaťom oblečeným ako Lucy.
„Aký je dnes deň?“

„Sobota,“ odpovie milo. „Jedenásteho mája.“

„Jedenásteho mája, ktorý rok?“ pýtam sa ďalej.

Prekvapene zaklipká viečkami. „1816, pochopiteľne.“
1816.

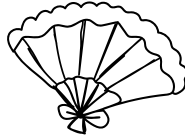
Tisíc. Osemsto. Šestnásť.

Nedeľa 12. mája

1816

2

„Prebúdza sa,“ povie nejaký hlas hneď po tom, ako s veľkou námahou otvorím oči. „Spala celý deň, doktor.“

Ležím na posteli, prikrytá prikrývkou až po krk.

„Nijaké známky po poranení ani horúčka, povedal by som, že šlo len o chvíľkovú slabosť. Pripravte jej niečo výživné a uvidíte, že sa raz-dva spamätá,“ povie vážny holohlavý muž s okrúhlymi okuliarmi na nose.

Zrejme ma priviezli do nemocnice.

„Pozrite, doktor, už mi je oveľa lepšie,“ vyhlásim zvučným hlasom. „Predstavte si, sníval sa mi taký absurdný sen, že som sa ocitla v Londýne v roku 1816: všetky tie koče, kone... a ešte nestál ani Big Ben!“

Lekár pokrúti hlavou. „Asi vám predpíšem aj niečo na uvoľnenie. Typický prípad hladovky debutantiek: každý týždeň takto vidím tucty dievčat, ktoré držia hladovku pred uvedením do spoločnosti.“

Debut? Uvedenie do spoločnosti? Prudko sa posadím a všimnem si, že miestnosť, v ktorej sa nachádzam, vôbec nevyzerá ako nemocničná izba: je zariadená drahými látkami v levandulovo-bielo-zlatom tóne, s jemne vyrezávaným nábytkom. Okolo postele s baldachýnom stoja okrem doktora aj iní ľudia: žena

okolo päťdesiatky so znepokojeným výrazom, mládenec trochu starší než ja, vysoký, chudý, so šticou strapatých plavých vlasov, ktorý akoby sa usmieval popod fúzy.

Všetky tváre sú mi známe, hoci som nikoho z nich predtým nestretla.

„Och, panebože!“ zvolám a hodím sa späť do vankúšov.

Mladý muž ma tľapká po ruke. „Pekne si nás vystrašila, sesternička, keď ťa priniesli dnu bezvládnú ako vrece.“

„Archie?“ poviem tichučko.

„Je v poriadku, doktor, spoznala ma,“ vyhlási a potom ukáže na ženu pri nohách postele. „A toto je...?“

„Teta...“ zaváham. Nemôže to byť nikto iný. „Calpurnia?“

„Vidíte? Hlavu má Rebecca v poriadku.“

„Ale, doktor Winslow,“ protestuje moja teta. „Rebecca predsa nehladuje, jedáva tak hltavo, až ju niekedy musím napomínať, aby sa pri stole správala slušne.“

„Ak je niečo, čo si Rebecca neodoprie, tak je to jedlo; so spánkom je to inak, lebo mnoho nocí trávi čítaním,“ žaluje Archie.

Doktor Winslow nesúhlasne pokrúti hlavou. „Čítanie nie je vhodné pre slečny. Ich krehké mysle neznášajú taký stupeň koncentrácie a niektoré predstavy u nich môžu vyvolať zápal mozgu.“

„Čo je toto za kravina?“ vybuchnem zúrivo. „Kde ste dočerta promovali? V nejakej skupine konšpirátorov na Facebooku?“

V izbe sa rozhostí hrobové ticho a doktor namyslene vybuchne.

„Študoval som na najprestížnejšej londýnskej college a medzi svojimi pacientmi mám najvýznamnejších aristokratov; počas celej mojej kariéry ma ešte nikto takto neurazil. Markíz,“ hromotne sa obracia na môjho bratranca, „brániac svoju profesionálnu česť si vás dovoľujem informovať, že už nie som ochotný byť k dispozícii vašej rodine!“ Po týchto slovách si zbalí tašku a vyjde z miestnosti.

Tete šľahajú z očí blesky, zagáni na mňa a potom sa rozbehne za tým mizerným Winslowom. „Počkajte, doktor! Odpusťte mojej neteri, nevie, čo hovorí!“

Archie zostane so mnou a premeriava miestnosť dlhými krokmi. „Rebecca, ako pán tohto domu a tvoj tútor ťa musím pokarhať za tvoje bezočivé slová, ktoré by slečna v tvojom postavení vôbec nemala vysloviť.“ Zastaví sa pri nohách mojej posteľe so založenými rukami. „No ako bratranec sa ti musím poďakovať, že si nás zbavila toho šarlatána, ktorý ma minule skoro zabil, keď mi púšťal žilou.“

„Zapálený mozog má akurát on,“ zdôrazním.

„Máš pravdu, Rebecca.“ Archie si sadne vedľa mňa. „Teraz však už prestaň, lebo moja matka si pomyslí, že si sa naozaj zbláznila.“

„Nezbláznila som sa, nikdy som nebola viac pri zmysloch,“ skúšam mu vysvetliť, čo sa deje.

„Ty si toho navymýšľaš, len aby si sabotovala svoj debut, čo?“ žartuje a urobí miesto Lucy, ktorá sa zjavila v izbe s táckou plnou všelijakých dobrôt, ktorú položí vedľa mňa na nočný stolík.

„Lucy!“ vykriknem v panike. Všetko je také strašne reálne. Ale pritom to nemôže byť reálne. Poštípem sa, a tá bolesť je nepochybne reálna. Nemôžem dýchať, ja nedýcham! „Kabelka! Kde mám kabelku?“

Zodvihne ju z toaletného stolíka. „Tá, čo ste mali so sebou?“

„Áno, podaj mi ju, rýchlo,“ súrim ju so zastaveným dychom.

Prehrabávam celý obsah, ktorý sa mi tam podarilo natlačiť, takmer potrhám švíky, kým sa mi podarí vyloviť inhalátor na astmu.

Som zachránená.

Archie na mňa zmätene pozerá. „Čo to robíš s tou vecou?“

„Skúšam sa nezadusiť,“ odpoviem.

Pobavene pokrúti hlavou. „Stále si niečo vymýšľaš. Najedz sa a odpočini si, zajtra ťa čaká ďalší deň na nákupoch. Snaž sa, aby ťa nevyhodili aj zo salóna pani Triaudovej. Čo tam po doktorovi, ale krajčírku by ti moja matka nikdy neodpustila.“

„Krajčírka,“ opakujem ako v tranze.

„Zbožňuješ chodiť ku krajčírke. No dobre, nech sa ti stalo čokoľvek, nebude to nič, čo by nenapravila teplá žemlička od pani Bryovej.“ Archie ma priateľsky potľapká po hlave a odíde.

Lucy, Archie, teta Calpurnia, Charles Street a 1816. Som vo svojom príbehu, v tom, čo som si napísala do denníka.

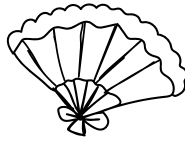
Lenže ako z neho teraz von?

A decorative border consisting of a circular wreath of stylized flowers and leaves, framing the central text.

Pondelok 13. mája

1816

3

Hluk spolu s mocným volaním ma zobudí z hlbokého, nepokojného sna.

Včera po večeri som si ľahla spať, alebo lepšie premýšľať o tom, čo robiť, až kým som nezaspala.

Vyjdem z izby a ocitnem sa na chodbe, ktorá pripomína luxusný hotel s bielymi dvojkřídlovými dverami, stenami obloženými drevom a parketami hladkými ako zamat. Idem za zvukom až ku špirálovému schodisku, ktoré vedie ku vchodu. Nahnem sa nad zábradlie, aby som videla, čo sa deje.

„Tieto moderné čertoviny!“ hundre namrzene asi päťdesiatnik s výrazným bruškom a hromovým hlasom, ktorý sa rozlieha po bielom mramore recepcie. Automaticky mi to pripadá ako recepcia, lebo okrem brokátových závesov, olejomalieb, krištáľového lustra a lokajov v livrejach tam chýba už iba recepčný pult a mohli by sme byť v hoteli Ritz. V skutočnosti som to videla iba vo filme *Notting Hill*, tú scénu, kde sa Hugh Grant vydáva za novinára a robí rozhovor s Juliou Roberts pre časopis *Kone a psy*.

„Kam to povedie, hovorím?“ hromzí ďalej muž, ktorého vidím len od chrbta.

„Jedného dňa to budú mať v každom dome, Algernon!“ presvedčivo mu odpovie Archie a spokojne si prezerá tri veľké drevené debny v átriu.

Algernon! Toto je strýko Algernon!

Obráti sa smerom ku mne, takže zazriem jeho tvár. Je to on, presne, ako som ho vyobrazila. Mohutný nos, malé tmavé očka a napudrovaná parochňa.

„Lady Rebecca, ako dobre, že ste už na nohách! Aj keď nevhodne oblečená,“ zdraví ma Lucy s ľahkým vyčítavým tónom, kým sa ma snaží navliecť do hrubého županu, a až pri jeho teplote si uvedomím, ako mi bolo chladno.

„Ozaj, šaty. Kde skončili moje nohavice, Lucy?“ pýtam sa jej. Keď ma priniesli domov, ktosi ma vyzliekol a obliekol mi nočnú košeľu, ale už som nič zo svojho oblečenia nenašla.

„Nohavice?! Schovala som všetky tie nevhodné kúsky, skôr než ich zazrela vaša teta. Nevie, kde ste si obstarali tie príšernosti ako ženská z ulice, ale slečna vo vašom spoločenskom postavení by si nikdy nemala obliecť nič podobné! Ešte šťastie, že som to spálila.“

Spálila?! Musím si schovať kabelku so svojimi vecami, skôr než mi spália aj tú! Keď si pomyslím, že tam mám telefón, dokumenty, pohotovostný balíček a tampóny, radšej si to hneď odpracem.

„A nemať oblečené nič je vhodnejšie?“ zvolám.

Lenže Lucy to nezaujíma. „Podťe, pomôžem vám obliecť sa. Raňajky sú naservírované, oheň pekne horí a ja som vám dala pripraviť horúcu čokoládu,“ volá ma k sebe.

Veci, ktoré Lucy vyberá z mojej skrine, nemajú nič spoločné s mojím Regency kostýmom: jemná batistová spodnička, košeľa s čipkou *chiantilly*, vyšívane šaty z lesklého hodvábu, navoňané ružovou vodou. Nevie, koľko to mohlo stáť, ale som si istá, že si to nemôžem dovoliť. Aj keď som ešte celkom nepochopila, kde som a čo tam robím.

A akoby údivu nebolo dosť, teraz príde ten zázrak – inak ho neviem definovať – jedáleň: výhľad sa otvára do záhrady s vis-tériou, svetlo sa odráža od malieb na plafóne. Stôl je prestretý ako v hoteli. „Možno ešte lepšie ako v Ritzi,“ poviem si pre seba.

Skúmam všetko, nenásytná a omámená, zmysly prebudené vôňou opečeného chleba, rozpusteného masla, chrumkavej slaniny...

„Nevrhnete sa na jedlo prvá ako zvyčajne, skôr než zide dolu vaša teta, však?“ spýta sa ma Lucy.

„Môžem... môžem ochutnať zo všetkého?“ zaváham. Neviem, ako dlho táto situácia potrvá, ale vidí sa mi v poriadku kompenzovať si traumy dobrotami z bufetu.

„Isteže, lady Rebecca. A zvyčajne nie ste taká váhavá.“

Ak to robievam aj zvyčajne, nebudem predsa budiť podozrenie. Nalejem si štedrú šálku horúcej čokolády. „Na máj je dosť chladno,“ podotknem.

„Jar nie a nie prísť. Ani to sneženie na Veľkú noc neveští nič dobré.“

Aha, správne, v roku 1816 nebolo leto. No mám to ja šťastie!

Do jedálne vojde Archie, za ním v päťach hundrúci strýko Algernon.

„Somariny! Čo je pohodlnejšie ako pekný nočník v každom rohu domu, keď ho treba?! Prečo by som mal chodiť do inej miestnosti, keď mi treba, a používať to... to... sedadlo?“

„Takto to všetko zvedieme do kanalizácie a nemusíme to vylievať v záhrade,“ vysvetľuje Archie.

„Vždy sa to tak robilo, nevidím potrebu zmeny!“ protestuje strýko Algernon. „Najprv si dal vymeniť všetky svietniky za plynové lampy, a teraz toto... toto...“

„Záchod so splachovaním,“ pomôže mu môj bratranec a triumfálne si založí ruky na hrudi.

Takže toto je v tých debnách! Splachovacie záchody!

Mám chuť vybozkávať Archieho za načasovanie tejto výmeny. Zdržiavala som cikanie od včera večera a dnes ráno som už

musela použiť porcelánový nočník, uložený po posteľou. Bolo to, mierne povedané, nechutné. A najmä preto, že som nevedela, čo s tým, a tak som ho vyliala... do kozuba. Našťastie tam bol iba moč.

„Dobré ráno, Rebecca, dnes ráno už vyzeráš oveľa lepšie,“ pozdraví ma Archie, ignorujúc strýkove ponosy.

„A čo bude robiť služobníctvo, keď už nebude treba vynášať nočníky?“ neprestáva hundrať strýko Algernon. „Vieš, koľkí stratia prácu? Sme za nich zodpovední!“

„Ty si taký veľkodušný, strýko, že sa zaujímaš o sociálne dôsledky rozšírenia takýchto záchodov,“ okomentujem so štipkou sarkazmu a snažím sa zadržať smiech. Strýko Algernon je presne taký, ako som ho vymyslela, aj povahovo.

„Vidíš, Archibald, aj Rebecca so mnou súhlasí. Vitaj, drahá,“ povie strýko a nevšímne si moju iróniu. „Ver mi, tieto záchody nemajú budúcnosť,“ pokračuje a kladie si do úst jeden z krémových koláčikov, navršených na krištáľovom podnose.

„Ktovie, aké nové výmysly priniesol náš nový sused v dome Fraserovcov,“ povie Archie a vykukne z okna.

„Fraserovci sa presťahovali?“ spýtam sa potichu Lucy, aby ma nikto iný nepočul.

„Keď sa Emily vydala, v septembri ponúkli na predaj dom, aby sa mohli presťahovať bližšie k domu jej manžela na Hanover Square,“ odpovie. „A pred dvoma mesiacmi ho kúpil nejaký záhadný kupec.“

Tá správa ma prekvapí... Vo svojom príbehu som písala o Emilinej svadbe s vikomtom Maximom DuVillom, ale nie o tom, že by jeho rodina predala dom.

„Nevie sa, kto ho kúpil?“ spýtam sa ešte.

„Okrem robotníkov, ktorí to tu prestavovali, sa tu ešte nezjavil nikto,“ povie Archie. „Nepochybne je to veľmi pokrokový človek. Dúfam, že keď sa sem nový majiteľ nasťahuje, usporiada slávnosť a pozve nás. Ktovie, čo za zázraky tam vnútri ešte má!“

„Určite to nie je džentlmen s titulmi,“ hundre strýko, obliže si prsty a uchytí si kúsok koláča. „Inak by som ho bol stretol v Parlamente.“

„Možno nemá tituly, ale prečo by nemohol byť džentlmen?“ uvažujem.

„Lebo keby bol, už by sa prišiel predstaviť, to ako prvé.“

„Kto nie je džentlmen?“ zvedavo sa spýta teta Calpurnia, ktorá sa zjaví v jedálni v sprievode pravdepodobne svojej komornej, prichystanej pomôcť jej do kabáta a nasadiť klobúk.

„Náš nový sused,“ odpovie Archie.

„Ak nie je slobodný, tak nás nezaujíma,“ odsekne teta. „Rebecca, ešte nie si prichystaná? Krajčírka nás čaká na poslednú skúšku tvojej výbavy.“ Potom sa znova obráti na komornú. „Dora, povedz kočišovi, nech pristaví koč. Aj keď by sme na Bolton Street mohli zísť aj peši, obloha hrozí dažďom a ja nemám v úmysle zmoknúť. Lucy, choď po Rebeccin plášť, už trochu meškáme. Lady Sefronová sa k nám čoskoro pridá v salóne pani Triaudovej. Chce skontrolovať šaty na tvoj debut pri dvore.“

Skoro mi zabehne hlt čokolády. „Debut pri dvo-dvo-dvore?“ Ani toto som nepísala.

„Netvár sa, že si na to zabudla, Rebecca,“ karhá ma teta Calpurnia. „Teraz, keď pominul smútok za tvojimi rodičmi a ty si sa pozviechala z choroby, už nemá zmysel odkladať to.“

„Dvadsaťjedenročná debutantka: nepochybne tam bude najstaršia. Viac minieme na šminky než na šaty,“ zlomyseľne prehodí strýko s rukou natiahnutou k poslednej pusinke a vytrhne mi ju spod prstov. „Radšej ju zjem ja, nikto nechce pažravú nevestu.“

„Ale pažravý manžel je v poriadku, však?“ odsekнем so zatýťými zubami. Veľmi som chcela tú pusinku ochutnať, a podľa toho, ako si z nej strýko odhrýza, iste chutí ako vanilkový obláčik.

„Lady Seftonová sa ponúkla ako tvoja kmotra pri predstavení kráľovnej. Je to príležitosť, ktorú nesmieš zmeškať.“

„Krá... lovná,“ prehltnem so stiahnutým hrdlom. Toto som teda *rozhodne* nenapísala. Potrebujem Gwendu, a to hneď.

„Ja ťa nemôžem uviesť do paláca, lebo som tam sama nebola uvedená.“ Potiaľto je to všetko v poriadku: teta Calpurnia je v mojej fantázii dcérou bohatých obchodníkov bez titulu. Bola manželkou mladšieho brata môjho otca, s ktorým mala Archieho, a potom, ako pred pätnástimi rokmi ovdovela, vydala sa za Algernona Belforta. „Tvoj otec bol markíz z Lennoxu a Sheridanovská línia si vyžaduje, aby si bola predstavená jej veličenstvu. Lady Seftonová je milá a veľkorysá, povedie ťa majstrovsky. Okrem iného sa dôverne priateli s panovníkom.“

„A naháňa mu do postele milenky,“ uchechtne sa Archie, zľahka sa opierajúc chrbtom o stenu.

„Nebud' vulgárny, Archibald!“ napomenie ho matka.

„Je to pravda,“ bráni sa Archie.

„Čo?“ nedá mi zvedavosť.

„Daj si pozor, Archibald,“ pohrozí mu Calpurnia tak vehementne, až odsotí Doru, ktorá jej práve zaväzuje klobúk.

No Archie nedbá na matku. „Pred niekoľkými rokmi lady Seftonová uviedla do spoločnosti Mary Fitzherbertovú tak úspešne, že ju korunný princ prijal za svoju oficiálnu milenku.“

„Keď sa mu zunovala lady Jerseyová ako ohrievačka postele,“ dodá pobavene strýko, milovník klebiet. Strýka Algernona som si vymyslela ako tretieho syna schudobneného baróna, ktorý si vďaka svojmu peknému vzhľadu – voľakedajšiemu – získal bohatú vdovu Calpurniu Sheridanovú, čím si zaistil bezstarostný život a postavenie v spoločnosti. A teraz je jeho pekný vzhľad už len vzdialenou spomienkou.

„Zakazujem vám takéto reči v mojej a Rebeccinej prítomnosti,“ vybuchne teta Calpurnia. „Nie sme vo verejnom dome, tak vás prosím, zachovajme dekórum. Rebecca, je čas ísť.“

„Ešte predtým, ako pôjdeme k pani Triaudovej, by som mala skočiť do Hatchards,“ poviem, lebo si spomeniem, že Bolton Street je len niekoľko minút od Piccadilly.

„Ďalšie knihy?“ spýta sa strýko a pritom vyprske prúd omrviniek. „Od toľkého čítania oškuľavieš a nikto si ťa nebude chcieť zobrať!“

„Rebecca má také veno, že aj keby jej rovno na čele narástol roh, o nápadníkov by nemala núdzu,“ začujem pri odchode ešte Archieho poznámku.

Podarí sa mi od tety vymámiť súhlas so zastávkou v Hatchards s Lucy, zatiaľ čo ona pôjde ku krajčírke a dá pripraviť moju výbavu na skúšku.

Pre tetu Calpurniu som dcéra, ktorú si vždy želala a nikdy nemala, preto mi nevie nič odprieť.

V kníhkupectve hneď na prahu stretnem vysokého elegantného muža, ktorý ma zdraví ľahkým zdvihnutím klobúka a zvláštnym úsmevom. Nie je to zdvorilostný úsmev, ale vyzerá, akoby ma bol už niekedy stretol.

Je neuveriteľne krásny. Nikdy v živote som takého muža nevidela, ani v tomto, ani v budúcom.

„Ruky bozkávam,“ pozdraví ma pobaveným tónom, ktorý znie ako „Ale koho to tu nevidím!“

Mozog mám ochromený, neviem zo seba vydať ani hláska.

„Poznám ho?“ spýtam sa Lucy, keď sa muž stratí z dohľadu.

„Toho s tou darebáckou tvárou? Veľmi dúfam, že nie, lady Rebecca.“

„Pozdravil ma.“

„Títo šviháci sú večne na love ľahkej koristi. Mali by ste si dať pozor. Poďme, lebo prídeme neskoro.“

„Počkaj ma tu, Lucy,“ poviem jej ešte pred obchodom. „Niečo si tu musím vybaviť sama.“

„Lady Rebecca, keby sa vaša teta dozvedela, že som vás nesprevádzala...“

„Teta sa to nedozvie,“ poviem. „Je to kníhkupectvo, nie ópiový brloh.“

Kým sa Lucy spamätáva z výrazu „ópiový brloh“, vojdem dnu a za pultom nájdem Gwendu, ako si pozorne prezerá veľký zväzok.

„Musíme sa porozprávať,“ vybehnem na ňu a na dvere zavesím kartičku ZATVORENÉ. „A to hneď, Gwenda!“

„Čo sú to za spôsoby?“ podotkne a napraví si okuliare na nose.

„Vykašli sa na moje spôsoby. Mám problém, do ktorého si ma navliekla ty, tak to teraz vyrieš.“ Priblížim sa tesne k pultu. „Kde sme to? Čo sa stalo na tej slávnosti? Prečo to tam vonku nie je Londýn, aký poznám? Prečo všetci neprestávajú tvrdiť, že je rok 1816?“ spustím na ňu paľbu otázok.

No Gwenda je stelesnený pokoj. „Pretože je rok 1816, Rebecca.“

„Ty si veľmi dobre vedela, kam ma dostaneš, keď si ma odvliekla do tej komôrky v kníhkupectve, nerob sa hlúpu: chcem odpoveď a chcem ju teraz.“

„Mohla by si sa najskôr upokojiť?“

„Upokojit? Ja už nič neviem! Neviem, kde som, neviem kto som!“

„Ale to predsa vieš veľmi dobre: tvoja teta Calpurnia, strýko Algernon, Archie...“ vyratuje pokojne.

„Prečo som vošla, či lepšie, prečo sme vošli do môjho príbehu, toho z môjho denníka? A prečo sa dejú veci, ktoré som nikdy nenapísala? Ako napríklad môj debut, alebo prečo Emilina rodina predala dom?“

„Lebo nie sme v tvojom príbehu, Rebecca, už nie. Je to Londýn a je rok 1816. *Ozajstný Londýn 1816.*“

Ozajstný Londýn? Takže už nie som vo svojej historke, ale rovno v histórii? „Chceš povedať, že všetko toto je skutočné?!“ A je to tu zasa, chytá sa ma panika. „Ako je to, dofrasa, možné?“

„Tak dobre,“ konečne povie vážnym tónom. Napraví si okuliare na nose a slávnostne sa na mňa zahľadí. „Na to, aby som ti vysvetlila, čo sa stalo, Rebecca, mi musíš veriť.“

Je mi do plaču. „Čomu by som mala veriť?“

„Časopriestorovým paradoxom,“ povie pevne.

„Paradoxom? Čiže cestovaniu v čase?!“ vybuchnem. „Veď to je fantázia!“

„Aká fantázia! Fyzika je veda!“ bráni sa.

„Nie je dôležité čo, ale ako.“

„Ukážem ti, ako sa to stalo, aby si tomu mohla porozumieť.“ Vezme list papiera a husím brkom nakreslí čiaru s bodkami na oboch koncoch. „Ak berieme čas ako priamku s jediným smerovaním dopredu, je nemožné vrátiť sa nazad. Ale nie je to tak. Vidíš? Tuto je prítomnosť, kde sme boli v sobotu, a tu,“ ukáže na druhý bod, „je rok 1816.“ Gwenda ohne list papiera tak, aby sa bodky ocitli priamo na sebe. „A takto sa z prítomnosti dá vrátiť do minulosti.“

„Čas sa ohol sám nad seba?“ spýtam sa neisto. Všetko mi to pripadá šialené.

„Nie celkom tak, ale je to najjednoduchší spôsob, aby si pochopila, že to, čo sa stalo, je celkom dobre možné. Ako vidíš, nie je to ozajstná, pravá cesta: v Londýne sme boli a v Londýne sme aj teraz. V skutočnosti sa nepremiestňujeme v priestore, lebo sa prekrývajú len časové koordináty.“

„V poriadku, tak sa budeme tváriť, že je to, ako tvrdíš...“

„Je to tak, ako tvrdím,“ odsekne podráždene.

„Dobre, a ako sa vrátim do prítomnosti? Alebo teda do budúcnosti, kde sme boli.“

„Musí sa znova otvoriť priechod.“

„A ako často sa otvára? Raz týždenne? Raz mesačne?“ vystrašene prehltnem. „Raz ročne?“

„Nie je v tom pravidelnosť a nedá sa to predvídať. Treba počkať, aby sa priechod zatvoril, aby sa dal vyrátať nasledujúci,“ a pri týchto slovách Gwenda vezme kopu papierov popísaných vzorcami, číslami a súradnicami, ktorým ja vôbec nerozumiem. „Pracujem na tom. Dospieť k presnému dátumu a hodine je veľmi zložitú. Ale neboj sa, nemalo by mi to trvať viac než tri mesiace.“

„Tri mesiace?!“ zdesím sa. „A kto zaplatí nájomné na tie tri mesiace? A čo práca? Veď ma vyhodila! A profesor Sully chce na štvrtok nový úvod do diplomovky... Už si niekedy takto cestovala do minulosti?“

„Nie,“ odpovie s bezstarostným úsmevom.

„Doriti!“ vykriknem bez dychu. „Och, doriti!“ zopakujem hlasnejšie. „Tak je to naozaj... všetko je naozaj.“ Nedostáva sa mi vzduchu, tep mám aspoň dvesto a krúti sa mi hlava. „Mu-mu-sím si sadnúť!“

Gwenda mi prisunie stolček a ja naň klesnem. Rukou už hľadám v kabelke inhalátor. Nádych... výdych... nádych... výdych.

„A na prvý raz sa ti videl dobrý nápad vziať so sebou práve mňa?“ spýtam sa, keď znova polapím dych.

„A nehovoríš, že sa cítiš ako dievča z inej doby?“ odpovie, akoby to bolo to najprirodzenejšie na svete. „Tak teraz si v inej dobe!“

„To som len tak hovorila! A čo teraz budem robiť *tri mesiace* v roku 1816?“

„Rob to, čo by robila lady Rebecca,“ povie ako samozrejmosť.

„Kam sa tak ponáhľaš? Do prítomnosti, do tej podkrovnej kutice, kde sa ani nemôžeš vzpriačiť? Alebo do knižnice upratovať knihy? Máš možnosť žiť ako londýnska šľachtická, debutantka v Londýne 1816. Prijmi túto skúsenosť s nadšením a netvár sa ako práve ulovený kapor.“

Kam sa ponáhľam? Nuž, ja... mám... ešte musím...

„Premysli si to,“ nabáda ma. „Ži svoj život, nebuď len diváčka v životoch iných!“

„Mám žiť ako debutantka?“ opakujem ako papagáj.

„Žiť ako debutantka!“ nadšene po mne opakuje. „Si lady, či nie? Užívaj si slávnosti, plesy, čaje, divadlo, prechádzky po Hyde Parku... a galantné dvorenie,“ dodá a žmurkne.

Počúvam každé slovo a myslím na jeho význam. Žiť ako debutantka v Londýne v roku 1816.

„Na vlastné oči uvidíš dejiny, tie, ktoré poznáš len z kníh,“ dodá Gwenda.

Správne! Toto je teda pokúšiteľský nápad! Koľko materiálu by som nazbierala na svoju diplomovku! Napísala by som čosi, čo nikdy nikto predtým!

„Napokon to ani nie je taký márný nápad, nie?“ podpichuje ma Gwenda. „Vidíš, že sme napokon našli aj pre teba spôsob, ako cestovať. Popri tých твоjich cestách vyrátaných na Google maps,“ okomentuje spokojne.

„Sú tu nejaké mimoriadne pravidlá, ktoré musím dodržiavať?“

„Pravidlá ani nie,“ odpovie, „ale opatrnosť a obozretnosť áno.“

„A teda?“

„Všetko, čo urobíš v minulosti, bude modifikovať budúcnosť, na to nezabúdaj; vyhýbaj sa nebezpečenstvám, nedaj sa zabiť...“

Vytreštím oči. „Aj to sa môže stať?“

„Mestskú políciu zriadia až v roku 1829,“ vyhlási. „A lekárska veda ešte nie je schopná vyliečiť choroby, ktoré dnes pokladáme za nevinné.“

„V poriadku.“ Ako reakciu si pritisnem na hrud' kabelku so vzácnym pohotovostným balíčkom.

„A nezostaň tehotná,“ dodá.

Rozosmejem sa. „Tak to teda nehrozí,“ ubezpečím ju. „Som tá najmenej sexuálne aktívna osoba v Spojenom kráľovstve.“

„S časovými posunmi sa nežartuje.“

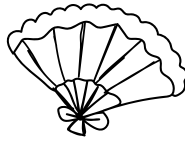
„Nedať sa zabiť a nezostať tehotná,“ opakujem a obrátim sa na odchod. „To zvládnem.“

„A nezamiluj sa,“ volá za mnou Gwenda.

Nechápem. „Aj toto má vplyv na budúcnosť?“

„Nie, to má vplyv na mozog: zamilovaný človek robí hlúpe rozhodnutia.“

4

Drahá, vystri sa, lebo pani Triaudová ti vezme nesprávne miery,“ nabáda ma teta, znova ma napomínajúc za moje nesprávne držanie tela.

Salón pani Triaudovej je najvychytenejší v Londýne, ona je Coco Chanel kráľovstva. Som príliš zvedavá na to, aby som ticho stála ako figurína: umieram túžbou otvárať vejáre alebo skúšať si klobúky. Toto miesto naplňa moju estetickú potrebu čipiek, stužiek a pastelových farieb.

Pani Triaudová šije šaty aj pre kráľovskú rodinu a všetky zákazníčky, ktoré tam doteraz boli, prosíkajú, aby si mohli aspoň jedným očkom pozrieť svadobné šaty, ktoré ušila pre princeznú Charlottu, no ona je profesionálka a nikomu neprezradí nijaké detaily.

„Je pravda, čo sa hovorí, že stáli desaťtisíc libier?“ pýta sa žena, ktorá pred chvíľkou prišla.

„Keďže ich vy neplatíte, lady Osbournová, nevidím dôvod, prečo by vás to malo zaujímať,“ znela odpoveď pani Triaudovej.

Koľko?! Desaťtisíc libier je ročná renta pána Darcyho a viac-menej zodpovedá sume trisťtisíc libier v budúcnosti. „Ani šaty Kate Middletonovej nestáli toľko, a to bola celosvetová udalosť,“ podotknem.

„Kate Middletonová?“ spýta sa ľahostajne pani Triaudová.
„Netuším, kto to je.“

„Vydala sa za dobrú partiu?“ je zvedavá lady Osbournová.

„Nemôže sa sťažovať,“ usmejem sa popod nos, lebo tie dve netuši, že hovorím o budúcej kráľovnej v každom zmysle slova. „Možno len na švagrinú.“

„Lady Rebecca, prosím vás, nehýbte sa, lebo okraje na šatách budete mať krivé. A potom, ako to, že ste vyššia než minule? Všetko to budem musieť predĺžiť.“

„A nepochybne aj rozšíriť,“ dodá ostrý, tenký, nepríjemný hlások. Obrátim sa a oproti mne stojí lady Ausonia Osbournová, presne taká, akú som si ju vymyslela a nakreslila. Ak by nakrútili film *Mean Girls* (Protivné baby) v roku 1816, lady Ausonia by bola Regina Georgeová: sarkastická, domýšľavá, márnivá, vypočítavá a vždy s jedovatou slinou na jazyku. Lady Osbournová, ktorá sa vyzvedala na princeznine svadobné šaty, je iste jej matka. „Takže je pravda, čo sa hovorí: nakoniec príde aj na debut Rebecca Sheridanovej. Lepšie neskoro ako nikdy.“

Neuveriteľní, všetci títo ľudia, čo som si povymýšľala... Až sa začínam pýtať, či som ich vymyslela ja, alebo či naozaj existovali.

„Ja som skončila,“ ohlási pani Triaudová. „Teraz si môžete vyskúšať rukavice a doplnky.“

„Maggie Blidgeová tuším prehltna pásomnicu, len aby si udržala líniu,“ povie Ausonia a prehŕňa sa medzi šálmi. „Ja si radšej dám pohárik octu pred jedlom, to hneď stratíš chuť. Mala by si to skúsiť. Isteže, ak vezmem do úvahy, že sezóna je predo dvermi, bola by to zrejme zbytočná námaha... Možno by si to mohla vyskúšať na rok. Aj tak je nepravdepodobné, že by si si v tvojom veku našla manžela...“ Ausonia sa zarazí a capne po ruke učnicu, ktorá sa pokúsi rozuzliť jej stužky na klobúku. „Jemne! Táto čipka stojí viac, než ty zarobíš za celý rok!“ A pomedzi zuby precedí „Nemehlo!“, čo dievča, celé roztrasené z pokarhania, možno nezačulo.

„Spolieham sa na teba, Ausonia, ty si v tomto skúsená: toto je tretia sezóna od tvojho debutu bez ponuky na sobáš, mám pravdu?“ odsekmem. Som prichystaná na skríženie zbraní.

„Ani jeden z uchádzačov nebol na mojej úrovni,“ odpovie kyslo.

„Hnevá ťa, že Emily sa vydala skôr než ty, nie je tak?“ podpichnem ju.

Medzi Ausoniine obľúbené terče patrí aj moja najlepšia priateľka, nesmelá a rezervovaná, často vysmievaná pre chromú pravú nohu. Snažila som sa vynahradiť jej to tým, že som ju vydala za výbornú, veľmi žiadanú partiu.

Na Ausoniinej tvári sa zjaví zlomyseľný úsmev. „Z tvojich slov dedukujem, že si ešte nepočula o najnovšom škandále!“ zvolá.

„O akom škandále?“ spýta sa moja teta.

„Vy ste to ešte nepočuli? Emily ušla s milencom!“ povie Ausoniina matka.

V salóne zavládne ticho. Neveriacky sa na ňu pozerám a lapám po vzduchu.

„Taká hanba pre Fraserovcov. Našťastie ten dom už predali, inak by zaň nedostali ani deravý groš,“ pokračuje so spokojnou škodoradosťou. „A chúďa Jemima, Emilina mladšia sestra, je zni-če-ná!“

„To nie je možné!“ šokovane vyskočím. „Moja Emily... teda, Emily by nikdy nič podobné neurobila.“

Teta Calpurnia je šokovaná rovnako ako ja. „A s kým to akože malo uletieť to naše vyľakané vtáčatko?“

„Odišla z domu s tým, že odchádza do Bathu, aby si posilnila zdravie, ktoré mala naštrbené po krutej zime, a potom sa po nej zľahla zem. Včera jej rodina dostala list na rozlúčku, v ktorom Emily oznamuje, že odchádza od manžela so svojim milencom,“ pokračuje lady Osbournová, „do kolónií.“

„Vraj sa zaplietla s jedným dôstojníkom, istým Benjaminom Harlowom, hlupaňa,“ dodá Ausonia.

„Takto sa Emily nespráva!“ O tom som presvedčená. Emily poznám, nikdy by nič také neurobila. Manžela milovala a v manželstve bola viac ako šťastná. Pravidelne sme si písavali a v korešpondencii ma informovala o tom, ako pokojne vedie celú domácnosť. Nie, nie, nie, neverím vlastným ušiam.

„Ktovie, ako jej poplietol hlavu ten dôstojník. Vojakom nemôžete dôverovať! Odkedy sa skončila vojna, po Waterloo nám sem prúdia všetci títo úbožiaci z druhej strany Lamanšského prielivu. Motajú sa po uliciach a žobru peniaze,“ vyhlási lady Osbournová.

„Zrejme to bol nejaký zúfalý darebák bez prostriedkov, ktorý jej začal nadviehať, aby ho vydržiavala,“ zlomyseľne tára Ausonia. „Tá malá krivá chudera nikdy nevedela oslňovať mužov, mohla pokladať za obrovské šťastie, že si ju chcel vziať taký muž ako vikomt Maxim Duville.“

„Toto sú všetko zlomyseľné reči,“ odbijem ju.

„Služobníctvo Fraserovcov roznieslo tú historiku po celom Londýne; mali im viac zaplatiť za mlčanie. Humphrey dokonca vyvesil satirické obrázky vo svojich výkladoch na St James Street. Chod' si ich pozrieť, ak mi neveríš,“ núka ma Ausonia so spokojným úsmevom.

„Neboj sa, pôjdem,“ odpoviem.

Teta nasleduje pani Triaudovú na horné poschodie vybrať látky a ja zostanem sama s dvoma zmijami Osbournovými.

„Vlastne si kladiem otázku, čo za debut bude ten tvoj. Nemáš nijakú príbuznú, ktorá by ťa mohla uviesť ku kráľovnej, a pri tvojej tete, ktorá vo vašom dome poskytuje strechu nad hlavou ženám s pochybnou povestou, pochybujem, že dostaneš pozvanie na exkluzívnejšie stretnutia, ako napríklad do klubu Almack's Assembly Rooms.“

„Lucina povest' je nepoškrvená,“ obraňujem svoju komornú, ktorú teta Calpurnia zachránila z domu rozkoše v Marylebone. Jej bývalý majiteľ ju ponúkol na predaj, aby mohol splatiť dlhy.

Muž s najvyššou ponukou by bol získal jej panenstvo. Teta, ktorá sa o tom dozvedela od Dory, vyplatila dlh lorda Vancrofta ešte predtým, než Lucy predal. „A ak do Almacu pozývajú aj teba, potom si s výberom nerobia veľké starosti,“ nezdržala som sa.

„Dobrý deň,“ pozdraví asi päťdesiatročná žena, keď vojde do salóna.

Ausonia aj jej matka sa zohnú v prehnanej poklone. „Lady Seftonová,“ pozdravia ju obe sladučkým tónom, celkom iným než ten, ktorým rozprávali doteraz.

Falošnice falošné podlízavé.

Takže *toto* je lady Seftonová osobne! V londýnskej spoločnosti je sedem žien, ktoré držia v hrsti vyššiu spoločnosť: patrónky klubu Almack's Assembly Rooms, teda lady Jerseyová, lady Cowperová, grófká di Lievenová, Clementine Burrelová, lady Castelreaghová, princezná Esterházyová a lady Seftonová, ktorá je najstaršia, a teda najvplyvnejšia z nich. Keby v roku 1816 existovalo Met Gala, ona by bola Anna Wintourová s mocou rozhodovať, kto je „in“ a kto je „out“. „Och, Rebecca, som rada, že ťa tu stretávam. Dúfam, že šaty máš už ušité. Kde je Calpurnia?“

„Tu sme, Maria,“ ozve sa moja teta, schádzajúc z prvého poschodia, nasledovaná pani Triaudovou. „Šaty sú božské, Rebecce sadnú ako uliate. A doplnky dokonale zdôrazňujú svetlozelenú farbu jej očí.“

Lady Ausonia i jej matka zmätene sledujú situáciu. Zrejme nečakali, že lady Seftonová by mohla mať nejaké zväzky so mnou a s mojou tetou.

„Grófká, aká česť mať s vami spoločnú krajčírku,“ ozve sa Ausoniina matka, ktorá neznesie, keď ju ignorujú.

Lady Seftonová si prezerá najprv ju, potom Ausoniu a prižmuruje oči. „Pripomeňte mi, kto ste.“

„Lady Miranda Osbournová, manželka baróna Louisa Osbourn. A toto je moja lúbezná dcérka Ausonia.“

„Aha,“ prikývne lady Seftonová s neurčitým pohľadom. „Rebecca má aj klobúk z pier, však?“

Keďže grófká sa netvári, že by ich spoznala, Ausonia sa za každú cenu snaží upútať jej pozornosť. „Môj otec je štvrtostupňový bratranec druhej manželky vášho otca vojvodu Wellingtona.“

Vojvoda Wellington je národný hrdina, ktorý porazil Napoleona pri Waterloo. Hneď na druhý deň po víťazstve by si ktoľvek nechal aj ruku odrezať za pokrvné príbuzenstvo s ním.

Lady Seftonová prikývne. „Och, áno, Arthurova neter... aspoň jedna z mnohých.“

„Ako sa má grófká di Lievenová? To ona zabezpečila naše pozvanie do Almacku...“ pokračuje lady Osbournová.

„Stále v politike, ako zvyčajne,“ odpovie lady Seftonová kúti-
kom úst, lebo práve kontroluje každý steh, každú čipku na mo-
jich šatách.

„Práve som hovorila Rebecce, aké exkluzívne sú bály v klube Almack a ako sa tam ťažko dá dostať, ak človek nemá nepo-
škvrnenú povesť.“

Lady Seftonová roztržito prikývne, viac pozornosti venuje kvalite látky mojich šiat. „Celkom nepochybne.“

„A dokonalý vzhľad,“ dodá Ausonia a premeriava si ma od hlavy po päty. „Čo máš s rukami, Rebecca? Čistila si kalamár?“

Inštinktívne zatnem päste, aby som skryla končeky prstov za-
babrané od čierneho atramentu. „Korešpondencia,“ klamem. „Mu-
sela som napísať nejaké listy.“

„Komu? Tvoja drahá priateľka Emily ušla do kolónií.“ Au-
sonia vyvráti oči. „Hrozný škandál, taká som rada, že ma s ňou
nič nespája.“

„Nič sa neboj, Ausonia, nikto ťa s nami nespája ani náhodou!“
odplatím jej vlastnou mincou.

„Aký ohnivý duch!“ zvolá lady Seftonová a kýva rukou vo
vzduchu. „Vieš, Calpurnia, myslím si, že keby sme boli poslali
do boja tvoju neter, porazili by sme Napoleona oveľa skôr.“

„Moja Rebecca často zabudne premýšľať pred tým, než niečo povie,“ ospravedlňuje ma teta a prísne sa na mňa pozrie.

„Šaty sú vyskúšané, len Rebecca sa musí naučiť chodiť vystretá. Priviažeme jej za chrbtom palicu, ak by to pomohlo.“ Potom lady Seftonová dá znamenie pani Triaudovej, ukazujúc na stužky visiace z povaly. „Potrebujem z každej farby, dajte mi to priniesť domov. Uvidíme sa zajtra večer na maškarnom bále u Manderleyovcov; dozvedela som sa z dôverných zdrojov, že tam bude aj vojvoda z Wyndhamu: vynikajúca partia, predstavíme ti ho, Rebecca.“

Lady Seftonová vyjde von bez pozdravu. Ausonia sedí zamračená, lebo si ju grófká nevšimla.

„Drahá, musíme sa vrátiť, už je takmer čas obeda a vieš, aký býva strýko namosúrený, keď si nesadneme k stolu presne,“ poháňa ma teta, aby som si pozbierala veci. „Tak zajtra večer, lady Osbournová, Ausonia. Odovzdajte môj pozdrav lordovi Osbournovi.“

„A ozaj, Ausonia, bola by som zabudla,“ poviem tesne pred tým, ako vyjdem zo salóna za tetou. „Budúci štvrtok budem predstavená pri dvore.“

Tvár sa jej predĺži v začudovanej grimase. „To nie je možné. Kto tá...?“

„Práve si sa s ňou rozprávala: lady Seftonová.“ Obrátim sa a vyjdem za tetou Calpurniou.

Napokon, myslím si, že žiť ako debutantka mi celkom ide.

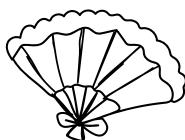
Vyjdem zo salóna rozhodným krokom a som na seba zvlášťne hrdá: mala som posledné slovo pri debate s Ausoniou Osbournovou.

A práve som stúpila do obrovského konského lajna.

A decorative border consisting of a circular wreath of stylized flowers and leaves, framing the central text.

Utorok 14. mája
1816

5

Svojich prvých sedemdesiatdva hodín v úlohe lady som strávila viac-menej takto:

7.00 – budíček, obliekanie a problematické raňajky, chlieb s maslom a čaj, ktoré som nemohla zjesť, keď ma Lucy ťahala za vlasy a snažila sa ma učesať.

9.00 – jazdenie s Archiem v Rotten Row. Pri prvom nasadaní na koňa som spadla a skoro si zlomila väzy. Zrejme budem musieť začať brať vážne Gwendino varovanie, aby som sa niekde nedorazila.

10.00 – prezliekanie, druhé raňajky a vybavovanie korešpondencie. Je to trochu ako denná kontrola e-mailov a ranná kavička v Costa Coffee.

Teta listuje v *La Belle Assemblée*, to je akési vtedajšie *Vanity Fair*, zatiaľ čo ja sa venujem písaniu svojich záhadných príbehov – podpisujem ich ako Sfinga – a tvárim sa, že odpovedám na zdvorilostné listy. Musím odovzdať *Vraha z Káhiry* ešte do dnešného večera do *Chronicle*. Odkedy som našla peňaženku schovanú vo svojom písacom stole, vidím, že musím zarábať celkom dobre, a keďže strýko Algernon škrtí pri výdavkoch každý groš, bude lepšie, keď budem svoj zdroj príjmov držať v tajnosti.